

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **F. K.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 11. 2019, č. j. CPR-36189-3/ČJ 2019-930310-V248, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 2. 2021, č. j. 43 A 8/2019 - 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend rozhodnutím ze dne 23. 8. 2019 uložila žalobci povinnost opustit území České republiky podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019, a zároveň stanovila dobu k opuštění území 30 dnů od doručení tohoto rozhodnutí.

[2] Žalobci byla povinnost opustit území České republiky uložena již rozhodnutím ze dne 23. 5. 2018 a zároveň stanovena doba k opuštění území 60 dnů od doručení

rozhodnutí. Podle lhůty stanovené v rozhodnutí byl žalobci vydán výjezdni příkaz s platností do 27. 7. 2018 a na základě žalobcovy žádosti, které správní orgán vyhověl, byla stanovena nová doba k opuštění území do 30 dnů ode dne skončení doby předcházející. Žalobci byl poté vydán výjezdni příkaz s platností do 26. 8. 2018. Nové žádosti o prodloužení lhůty k vycestování nebylo vyhověno usnesením ze dne 12. 9. 2018. Rozhodnutím ze dne 2. 11. 2018 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění. Po zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění odvolacím orgánem byla zejména s ohledem na udělení státního občanství nejstaršímu synovi stěžovatele změněna právní kvalifikace a dne 23. 8. 2019 bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území.

[3] Žalobcovo odvolání žalovaná rozhodnutím ze dne 4. 11. 2019 zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

[4] Proti rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu ke krajskému soudu.

[5] K námitce, že vydané rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky představuje nepřiměřený zásah do práva na soukromý a rodinný život žalobce a dalších členů jeho rodiny, krajský soud uvedl, že i v případě rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců je dána povinnost posoudit přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života cizince. Zároveň však platí, že rozhodnutí o povinnosti opustit území představuje nejmírnější opatření ukládané cizincům neoprávněně pobývajícím na území České republiky.

[6] Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince proto bude v důsledku tohoto rozhodnutí zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které budou ospravedlňovat nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky. Správní orgány obou stupňů se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí zabývaly a krajský soud se ztotožnil s jejich závěrem, že tyto dopady nejsou nepřiměřené.

[7] Krajský soud při hodnocení přiměřenosti dopadů uvedl, že žalobce opakovaně pobýval na území České republiky bez pobytového oprávnění (z tohoto důvodu mu byla uložena povinnost opustit území již rozhodnutím ze dne 23. 5. 2018). V důsledku opuštění území České republiky sice do určité míry dojde k narušení rodinného a soukromého života žalobce, který strávil v České republice více než 10 let, k narušení rodinného života avšak dojde jen v omezené míře, neboť s výjimkou nejstaršího syna žalobce, který získal české státní občanství, bude muset se žalobcem nejspíše vycestovat celá blízká rodina žalobce, tj. kromě žalobce také jeho manželka, mladší syn a dvě dcery. Pokud starší syn žalobce zůstane v České republice, žalobce s ním bude moci v budoucnu udržovat i osobní kontakt, neboť napadeným rozhodnutím není do budoucna zamezen vstup na území České republiky. Žalobce stále má jisté zázemí i v Turecku.

[8] Krajský soud v případě žalobce neshledal natolik výjimečné okolnosti, které by odůvodnily jeho přítomnost na území České republiky jako naprosto nezbytnou.

[9] Krajský soud neshledal žádnou zásadní překážku, která by žalobci bránila v návratu do země původu, ani existenci natolik výjimečných okolností, pro které by jeho přítomnost na území České republiky bylo možné považovat za nezbytnou.

[10] Námitce, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, krajský soud nepřisvědčil. Správní orgány neopomenuly ani posouzení vlivu na ostatní členy rodiny. Vyjma nejstaršího syna žalobce, byla povinnost opustit území České republiky uložena manželce žalobce i jeho ostatním dětem.

pokračování

[11] Žalobu proto krajský soud zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[12] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku.

[13] V kasační stížnosti stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů. Krajský soud se dle stěžovatele nevypořádal s námitkami obsaženými v žalobě a ve svém rozsudku pouze odkazoval na závěry učiněné správním orgánem.

[14] Stěžovatel namítal, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je v daném případě v rozporu se zaručenými základními právy a mezinárodními úmluvami. Z pohledu stěžovatele nedošlo k náležitému posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců, ani k dostatečnému zjištění skutkového stavu věci ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Stěžovatel měl za to, že správní orgány ani krajský soud nevycházely z aktuálních informací.

[15] Stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 Azs 60/2017 - 37, podle nějž při posuzování situace, u níž lze reálně předpokládat právně relevantní změny, jakou je právě rodinný život, musí správní orgán II. stupně učinit kroky k ověření toho, zda nedošlo ke změně skutkového stavu.

[16] Dle stěžovatele na posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života nelze rezignovat. Správní orgány i krajský soud zásah do rodinného a soukromého života relativizovaly. Dle stěžovatele je i povinnost uložená dalším členům rodiny důsledkem nezákonného postupu správních orgánů a krajského soudu a jejich nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů.

[17] Už v žalobě stěžovatel namítal, že správní orgány posuzují možnost návratu do Turecka zcela nerealisticky a jeho zázemí v Turecku hodnotí neobjektivně. Na území České republiky žije rodina stěžovatele již od roku 2008. Stěžovatel zde strávil značnou část svého produktivního věku. Za tuto dobu si zde vytvořil mimořádné vazby, má zde značnou část vzpomínek a s Českou republikou ho pojí i značné sociální kontakty. Stěžovatel v České republice podnikal a snaží se být nápomocný synovi v jeho podnikání. Syn stěžovatele získal české státní občanství. Dále stěžovatel zdůraznil, že nezletilé dcery mají na území České republiky naplánované studijní aktivity. Stěžovatel považuje za svou povinnost dcery ve studijních aktivitách podporovat a poskytovat jim zázemí, které ke studiu potřebují. Těmito skutečnostmi se však správní orgány nezabývaly a rozhodly paušálním způsobem.

[18] Dle stěžovatele vycestování bude mít za následek dlouhodobé odloučení od českého zázemí, získání pobytového oprávnění je s ohledem na další vedená řízení značně problematické. Povinnost opustit území se svými důsledky rovná správnímu vyhoštění.

[19] Stěžovatel dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 47, uvedl, že je třeba posuzovat i vliv rozhodnutí na ostatní členy rodiny.

[20] Stěžovatel dále uvedl, že v celkově neutěšené situaci je celá jeho rodina s výjimkou syna, který je českým státním občanem. Neutěšená situace nastala v důsledku postupu správních orgánů a rozhodnutími soudů nebyla zhojena.

[21] Stěžovatel zdůraznil, že zasaženy jsou i dvě nezletilé děti a že roztržení sourozeneckého svazku je v rozporu se základními lidskoprávními zásadami a mezinárodními smlouvami. V této souvislosti (stejně jako v žalobě) odkázal na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Rovněž namítal, že krajský soud se uvedenými argumenty blíže nezabýval a nezohlednil ani odkaz stěžovatele na směrnici Rady č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny, dle které mají členské státy dbát při posuzování žádosti na to, aby byl brán náležitý ohled na nejlepší zájmy nezletilých dětí.

[22] Stěžovatel doplnil, že správní orgány ani krajský soud v předchozím řízení nereflektovaly, že se pokoušel svou pobytovou situaci řešit. Proto mu nemůže být bez dalšího kladeno k tíži, že se cizinci v důsledku průtahů ze strany správních orgánů ocitají na území České republiky nelegálně. Poukázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2019, č. j. 4 Azs 235/2017 - 39, z nějž vyplývá, že žádat o stanovení nové doby vycestování lze i opakovaně.

[23] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[24] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na předchozí vyjádření k žalobě a plně se ztotožnila se závěry krajského soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[25] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[26] V obdobné věci stěžovatelova syna E. Nejvyšší správní soud již rozhodl rozsudkem ze dne 23. 2. 2022, č. j. 6 Azs 108/2021 - 34, a to tak, že kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí ukládajícímu povinnost opustit území České republiky podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019, zamítl.

[27] Ani kasační stížnost stěžovatele v nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

[28] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu, neboť pouze v případě přezkoumatelného soudního rozhodnutí lze posuzovat důvodnost uplatněných námitek. Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Soud však není povinen reagovat na každou dílčí námitku a obsáhle ji vyvracet. Jak v této souvislosti uvedl již Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek,*

pokračování

pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém“ (shodně k tomu též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43, nebo ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 - 108).

[29] Krajský soud je povinen v soudním řízení náležitě zjistit skutkový stav a vyhodnotit pro věc rozhodné skutkové okolnosti a tyto právně posoudit, tj. uvést, podle jakých právních předpisů byla (s ohledem na námitky obsažené ve správní žalobě) posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí a jakými úvahami byl krajský soud v tomto ohledu veden. Z odůvodnění rozhodnutí musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 - 25). Těmto požadavkům krajský soud v nyní posuzované věci dostál. Odůvodnění rozsudku obsahuje úvahy, kterými byl soud veden při hodnocení zjištěného skutkového stavu i při výkladu právních předpisů, včetně toho, proč byly aplikovány způsobem, který soud vedl k výslednému rozhodnutí.

[30] Stěžovatel nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje v tom, že krajský soud nevypořádal jednotlivé žalobní námitky a pouze odkázal na závěry správních orgánů. S tím však Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Z porovnání obsahu žaloby a odůvodnění napadeného rozsudku vyplynulo, že se krajský soud zabýval důvodností všech žalobních bodů a vyjádřil se k tomu, zda správní orgány náležitě posoudily dopad rozhodnutí do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Krajský soud rovněž hodnotil, zda jsou úvahy správních orgánů přezkoumatelné a opírají se o řádně zjištěný skutkový stav. Skutečnost, že krajský soud nehodnotil zjištěné okolnosti ke spokojenosti stěžovatele, nezakládá nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí.

[31] Nejvyšší správní soud následně přistoupil k věcnému posouzení stěžovatelem uplatněných námitek. Předmětem nyní projednávané věci je rozhodnutí, jímž byla stěžovateli uložena povinnost opustit území České republiky. Podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění policie vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území cizinci, *u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území*. Stěžovatel po celou dobu řízení namítá, že vydané rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, resp. dalších členů jeho rodiny.

[32] Jak plyne z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, i při rozhodování o povinnosti cizince opustit území České republiky je třeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie v případech, na které dopadá unijní úprava (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017 - 29, ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018 - 27, nebo ze dne 16. 10. 2019, č. j. 7 Azs 374/2018 - 28).

[33] Podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva se v této souvislosti zohledňuje zejména (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délka pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existence nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historie“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povaha a závažnost porušení veřejného pořádku

či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, § 57 - § 58, rozsudek ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, § 39, nebo ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, § 70).

[34] Krajský soud ovšem správně připomněl, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je ve své podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajícího na území České republiky. Na rozdíl od správního vyhoštění totiž nejsou tímto opatřením stanovena žádná negativní omezení do budoucna. Dopad povinnosti opustit území do soukromého a rodinného života je tak výrazně méně intenzivní. Jak v této souvislosti vyplývá též z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018 - 35, samotná existence rodinných vazeb cizince na území České republiky bez dalšího neznámá, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo zásah do jeho soukromého a rodinného života, který by byl svou intenzitou nepřiměřený. Nepřiměřenost zásahu do této sféry bude zpravidla shledána jen ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly „*naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky*“.

[35] V projednávaném případě se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že k zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele sice dojde, avšak tento zásah nelze vzhledem ke zjištěným okolnostem považovat za nepřiměřený, resp. převažující nad zájmem, aby na území České republiky pobývali lidé v souladu s právními předpisy.

[36] Krajský soud v této souvislosti správně zohlednil, že stěžovatel pobývá na území České republiky bez platného pobytového oprávnění, a z tohoto důvodu mu již dříve byla uložena povinnost opustit území České republiky, konkrétně rozhodnutím ze dne 23. 5. 2018 (viz bod [2] výše tohoto rozsudku). Rozhodnutí o povinnosti opustit území, jak již napovídá samotný název, stanovuje povinnost vycestovat z území, avšak na rozdíl od správního vyhoštění neukládá zákaz opětovně do České republiky přicestovat. Umožňuje tudíž cizinci v domovském státě zařídit vše potřebné pro legální pobyt na území České republiky a je prostředkem k tomu, aby cizinec uvedl svůj budoucí pobyt na území České republiky do souladu se zákonem. Opuštění území tak sice v souzené věci může představovat narušení dosavadního rodinného a soukromého života stěžovatele, který se po významnou část života soustředil na území České republiky, avšak tuto újmu nelze hodnotit jako natolik zásadní, že by ospravedlňovala naprosto nezbytnou přítomnost stěžovatele na území ve smyslu shora citované judikatury.

[37] Případné odloučení od rodiny v projednávané věci nemusí znamenat odloučení trvalé, nýbrž pouze přechodné na dobu nezbytně nutnou k vyřízení příslušného pobytového oprávnění. Za tím účelem mohou stěžovateli potřebné zázemí v zemi původu poskytnout jeho příbuzní (v Turecku žijící sourozenci). Stěžovatel je v produktivním věku, nemá vážné zdravotní problémy.

[38] V rámci úvah o vlivu napadeného rozhodnutí na ostatní členy stěžovatelovy rodiny správní orgány a krajský soud správně konstatovaly, že s výjimkou plnoletého syna stěžovatele, který je státním příslušníkem České republiky, byla povinnost opustit území České republiky uložena také manželce stěžovatele a zbývajícím třem dětem stěžovatele. Manželce stěžovatele ani jeho zbývajícím třem dětem stěžovatele, stejně jako stěžovateli, nesvědčí žádné platné oprávnění k pobytu na území České republiky, předpoklad

pokračování

krajského soudu vyslovený v napadeném rozsudku, že do domovské země pravděpodobně vycestují všichni společně, Nejvyšší správní soud shledal zcela racionálním. V takovém případě by tedy k odloučení stěžovatele od rodiny vůbec nedošlo. V dané souvislosti je vhodné poukázat na to, že čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob stran místa pobytu.

[39] Argument stěžovatele, že považuje za svoji povinnost dcery osobně podporovat v jejich studiu v České republice, nepovažuje Nejvyšší správní soud za relevantní za situace, kdy ani dcerám nesvědčí platné pobytové oprávnění.

[40] Odkaz stěžovatele na směrnici Rady č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny je mimo předmět nyní projednávané, kterým je rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území (nikoli rozhodnutí ve věci pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny).

[41] Stěžovatel uvádí, že ho s Českou republikou pojí značné sociální kontakty a mimořádné vazby. Je přirozené, že za dobu, kdy stěžovatel v České republice pobývá, si vytvořil sociální vazby. Mimořádnost těchto vazeb však stěžovatel nekonkretizuje ani neindividualizuje, nezdůvodňuje jejich výjimečnou, mimořádnou povahu, rozsah či intenzitu. Nepřiměřenost zásahu do těchto vazeb tedy soud nemůže relevantně posoudit. Totéž platí o argumentu roztržením sourozeneckého vztahu dětí stěžovatele.

[42] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani stěžovatelovu námitku týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. V případě, že správní orgán ukládá povinnost, je nad rámec obecného pravidla o zjišťování skutkového stavu věci (§ 3 správního řádu) povinen zjišťovat i skutečnosti ve prospěch účastníka řízení (§ 50 odst. 2 a 3 správního řádu). Správní orgán v tomto typu řízení sice nese odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně odpovědnost za nesplnění této povinnosti (srov. rozsudky ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010 - 132, a ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 - 69, či ze dne 26. 10. 2017, č. j. 5 Azs 56/2017 - 34), vyšetřovací povinnost správního orgánu nicméně není bezbřehá. Své meze nalézají zejména v konfrontaci se zásadou hospodárnosti řízení. Je to především cizinec, kdo disponuje relevantními informacemi ze svého soukromého a rodinného života, a kdo tedy může nejlépe vylicít, proč by mělo právo na respektování soukromého a rodinného života převážet nad jinými zájmy společnosti (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 - 21, ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 Azs 322/2018 - 28, nebo ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018 - 34).

[43] V projednávané věci správní orgán vycházel z výsledku stěžovatele, protokolu o výsledku jeho manželky a syna. Z výsledků zjistil dostatek informací k tomu, aby mohl adekvátně posoudit přiměřenost dopadů vydaného rozhodnutí.

[44] Pokud stěžovatel v podané kasační stížnosti upozorňoval na povinnost správních orgánů ověřovat, zda nedošlo k právně relevantním změnám v rodinném životě, není zřejmé, o jaké konkrétní právně relevantní změny v rodinném životě se v jeho případě mělo jednat. Sám stěžovatel takové změny ani v kasační stížnosti nijak konkrétně netvrdí. Správní orgány při vydávání rozhodnutí vycházely z informací, které jim v předchozím řízení v rámci provedených výsledků poskytl stěžovatel a další členové jeho rodiny. Nelze jim proto vytýkat nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, potažmo nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do stěžovatelova soukromého a rodinného

života. Správní orgány mohly zohlednit pouze takové okolnosti, které jim přdestřel stěžovatel, resp. jeho rodinní příslušníci.

[45] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani stěžovateli námitce, že se pokoušel svou pobytovou situaci řešit, což nebylo správními orgány ani krajským soudem zohledněno. Krajský soud zcela přílehavě poukázal na skutečnost, že stěžovatel se dostavil ke správnímu orgánu dne 27. 8. 2018, kdy již pobýval na území České republiky neoprávněně, neboť nevycestoval z území České republiky v době platnosti vydaného výjezdního příkazu do 26. 8. 2018. Již také bylo uvedeno výše, že stěžovateli byla uložena povinnost opustit území dřívějším rozhodnutím ze dne 23. 5. 2018, neboť v období od 1. 11. 2017 do 16. 5. 2018 pobýval na území České republiky neoprávněně (poté, co byla pravomocně zamítnuta jeho žádost o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, přičemž novou žádost dne 14. 12. 2017 podal v době, kdy na území České republiky pobýval již neoprávněně). Jak bylo shora rekapitulováno, rozhodnutím ze dne 23. 5. 2018 správní orgán stanovil dobu k vycestování v délce 60 dnů, a na základě žádosti, kterou stěžovatel odůvodnil tím, že ještě nestihl vyřídit všechny záležitosti spojené s vycestováním, správní orgán tuto dobu prodloužil o dalších 30 dnů.

[46] Argumentace stěžovatele, že jeho neoprávněný pobyt na území České republiky zapříčinil postup správních orgánů, je nemístná. Stěžovatel byl povinen lhůtu stanovenou k vycestování ve výjezdním příkazu respektovat.

IV. Závěr a náklady řízení

[47] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[48] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nevznikly, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žalobce (stěžovatel) nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. srpna 2022

JUDr. Filip Dienstbier Ph.D.
předseda senátu